

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ДНК-АНАЛІЗУ

Дар'я Русланівна СТЕПАНЮК,

*аспірантка Харківського національного
університету внутрішніх справ*

ДНК-аналіз у криміналістиці вважають найбільш вагомим досягненням ХХ-го століття та “золотим стандартом” ідентифікації завдяки надзвичайній точності результатів дослідження. З часу його впровадження у практику протидії злочинності минуло майже сорок років. Але в Україні до цього часу спостерігається дефіцит наукових досліджень з даної галузі криміналістичної техніки. Не проведено ґрунтовного аналізу її генези, сучасних можливостей і перспектив подальшого розвитку. Спостерігається певне відставання теоретичних розробок у сфері криміналістичного ДНК-аналізу від реалій і потреб правозастосовної практики. У зв'язку з цим актуальним видається здійснення наукового узагальнення з метою визначення основних етапів становлення та розвитку ДНК-аналізу в криміналістиці та судових науках.

Можливості вирішення ідентифікаційних і пошукових завдань розслідування злочинів за біологічними слідами досліджувались криміналістами і судовими медиками здавна. Проте до 1980-х років вони обмежувались тільки встановленням групової належності. Це мало певне значення для кримінальних розслідувань, але не йшло в ніяке порівняння із ідентифікацією особи, як наприклад, дослідження відбитків пальців рук. Тому винахід англійського генетика А. Джеффріса, оприлюднений у 1985 році, здійснив революцію у галузі судових наук. Новий спосіб ідентифікації людини був названий ДНК-дактилоскопія, оскільки так як і звичайна дактилоскопія надавав можливість з ідентифікувати особу за її біологічним матеріалом.

З того часу технології криміналістичного ДНК-аналізу стрімко розвивались. Розширювалась методологічна та технічна база, виникали та реалізовувались нові напрями, які дозволяли встановлювати біологічне батьківство і біологічну спорідненість людей, вирішувати ідентифікаційні завдання за незначною кількістю біологічного матеріалу, встановлювати невідомих злочинів за залишеними біологічними слідами тощо. Відповідно зараз вже можна використати декілька основних етапів розвитку криміналістичного ДНК-аналізу й окреслити його подальші перспективи.

У вітчизняній науковій літературі з криміналістики ці питання майже не досліджувались. Закордонні автори, навпаки, неодноразово висловлювались з приводу власного бачення минулого, теперішнього та майбутнього галузі криміналістичного ДНК-аналізу. Зокрема, це праці корифеїв цього наукового напрямку А. Джеффріса, П. Гілла та Д. Батлера, а також дослідження багатьох авторів, що розвивали різні технології криміналістичного ДНК-аналізу та проводили наукові огляди з його актуальних проблем в цілому. На підставі аналізу й узагальнення відповідних джерел можна уявити варіанти вирішення наукового завдання

щодо періодизації розвитку криміналістичного ДНК-аналізу, що сприятиме створенню цілісного уявлення про його сучасний стан і подальші перспективи в Україні.

Найбільш чітку періодизацію розвитку даної галузі представив Д. Батлер, виділивши чотири фази по десять років: 1) 1985-1995 – дослідження; 2) 1995-2002 – стабілізація та стандартизація; 3) 2005-2015 – розвиток; 4) 2005-2025 – удосконалення [1]. Кожна стадія відображає найбільш вагомі віхи становлення ДНК-аналізу, починаючи від перших наукових публікацій та випробування різних технік криміналістичного дослідження ДНК до впровадження новітніх інструментів і більш чутливих методів.

Щодо України спробу визначити стан розвитку криміналістичного аналізу у вітчизняній теорії та практиці здійснив Р. Степанюк, який констатував недостатній рівень теоретичних досліджень і на підставі аналізу наукових праць і експертної практики узагальнив відомості щодо впровадження основних технологій молекулярно-генетичних досліджень в установах судової експертизи [2, с. 69-71]. Проте періодизації зазначеного процесу згаданий автор не здійснював, тому відповідні положення потребують подальшого розвитку.

Здійснений нами аналіз наукової літератури надає підстави стверджувати, що у питанні періодизації розвитку сфери криміналістичного дослідження ДНК автори закладають в основу різні критерії, що і призводить до різних підходів. Такими критеріями насамперед є суто технічні аспекти, що дозволяє характеризувати основні етапи розвитку технологічних процесів ДНК-аналізу (окремі техніки дослідження, генетичні маркери, інструменти та ін.), та правозастосовні аспекти, коли враховуються строки впровадження певних методів ДНК-аналізу в практику протидії злочинності та стан їх нормативно-правового регулювання. Видається очевидним, що значущими є обидва аспекти. Причому перший є глобальним і дає можливість систематизувати процес розвитку криміналістичного ДНК-аналізу у світі в цілому, а другий має враховуватись при періодизації цієї галузі на національному рівні.

Таким чином, на глобальному рівні можна вести мову про кілька етапів становлення криміналістичного ДНК-аналізу, починаючи з формування передумов до його впровадження (до 1985 року) і безпосередньо винаходу та впровадження в практику (з 1985 року) за тими періодами, які визначив Д. Батлер, про що вказано нами вище.

В Україні впровадження методу криміналістичного ДНК-аналізу вперше було здійснено в 1992 році в установах судової експертизи (Н. Дяченко, Г. Кривда та ін.) і досі розвивається у сфері прикладної судово-експертної діяльності. Відповідні технології та інструменти динамічно впроваджуються в підрозділах Експертній службі МВС України, деяких Бюро судово-медичної експертизи та Національному науковому центрі “Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса”. Разом з цим потребують подальших досліджень питання щодо оцінки сучасного стану та перспектив розвитку ДНК-аналізу як самостійної галузі криміналістичної техніки в системі науки криміналістики.

Список використаних джерел:

1. Butler, John M. (2015). The future of forensic DNA analysis. *Phil. Trans. R. Soc. B.* 370: 20140252. <http://doi.org/10.1098/rstb.2014.0252>.
2. Stepaniuk, R. (2021). Forensic DNA Analysis: Development State and Prospects in Ukraine. *Theory and Practice of Forensic Science and Criminalistics*, 25(3), 60-80. <https://doi.org/10.32353/khrife.3.2021.05>.